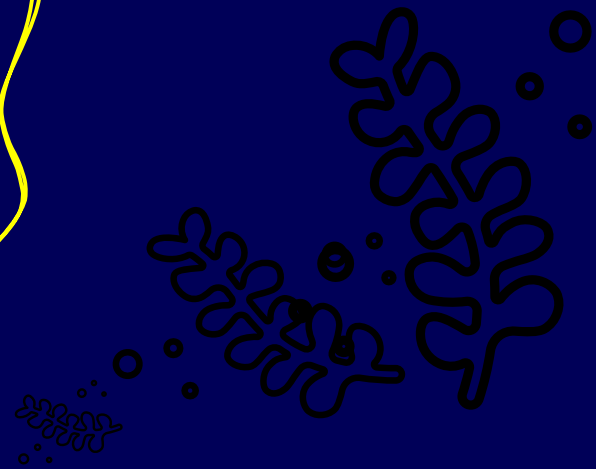
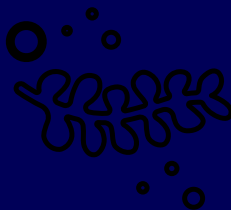
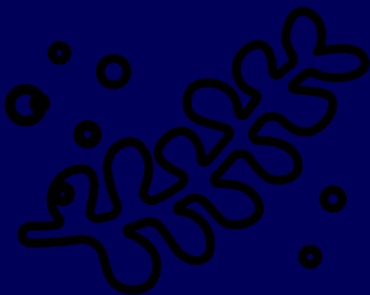
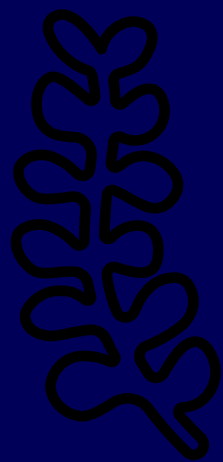
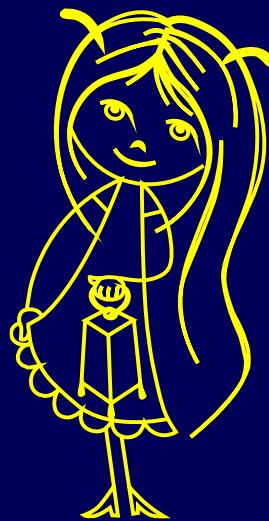
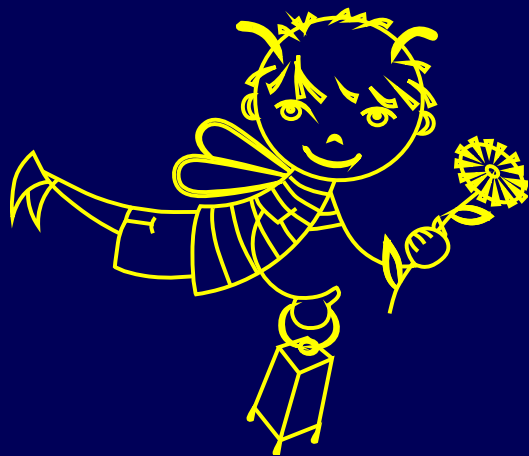

*Noční bloudění
se světluškou*

Bylo, nebylo... Jednoho červnového podvečera se na kraji lesíka objeví malá světluška. Po zádech jí splývají dlouhatánské vlásky a v ruce drží rozsvícenou lucerničku. Sluníčko už zapadá a brzy se začne stmívat.

Světluščin nosík ucítí nádhernou vůni, která se line z louky. Světluška je zvědavá, co to tu tak krásně voní, a rozběhne se to zjistit. Letět ale nemůže, protože světluščí holčičky nemají křidélka. Ta mají jen světluščí kluci, a proto jako jediní umějí létat.

Když dorazí na louku, uvidí vysoké květiny s velkými žlutými květy. Některé mají ještě poupata, která se během chvilky začnou rozvíjet, až se promění v nádherné květy.

To je ale krása! A ta omamná vůně!

Jsou to pupalky. Každý večer za soumraku rozkvétají novými květy a nádherně provoní celou louku.

Světluška nasává vůni a poslouchá zpěv slavíka.
Najednou zašustí křoví a vyběhne z něj obrovský vlk.
„Jééé!“ vykřikne světluška a rychle uskočí za velký list.
Vlk přeběhne cestu a za okamžik je pryč. Malé světlušky
si vůbec nevšimne.

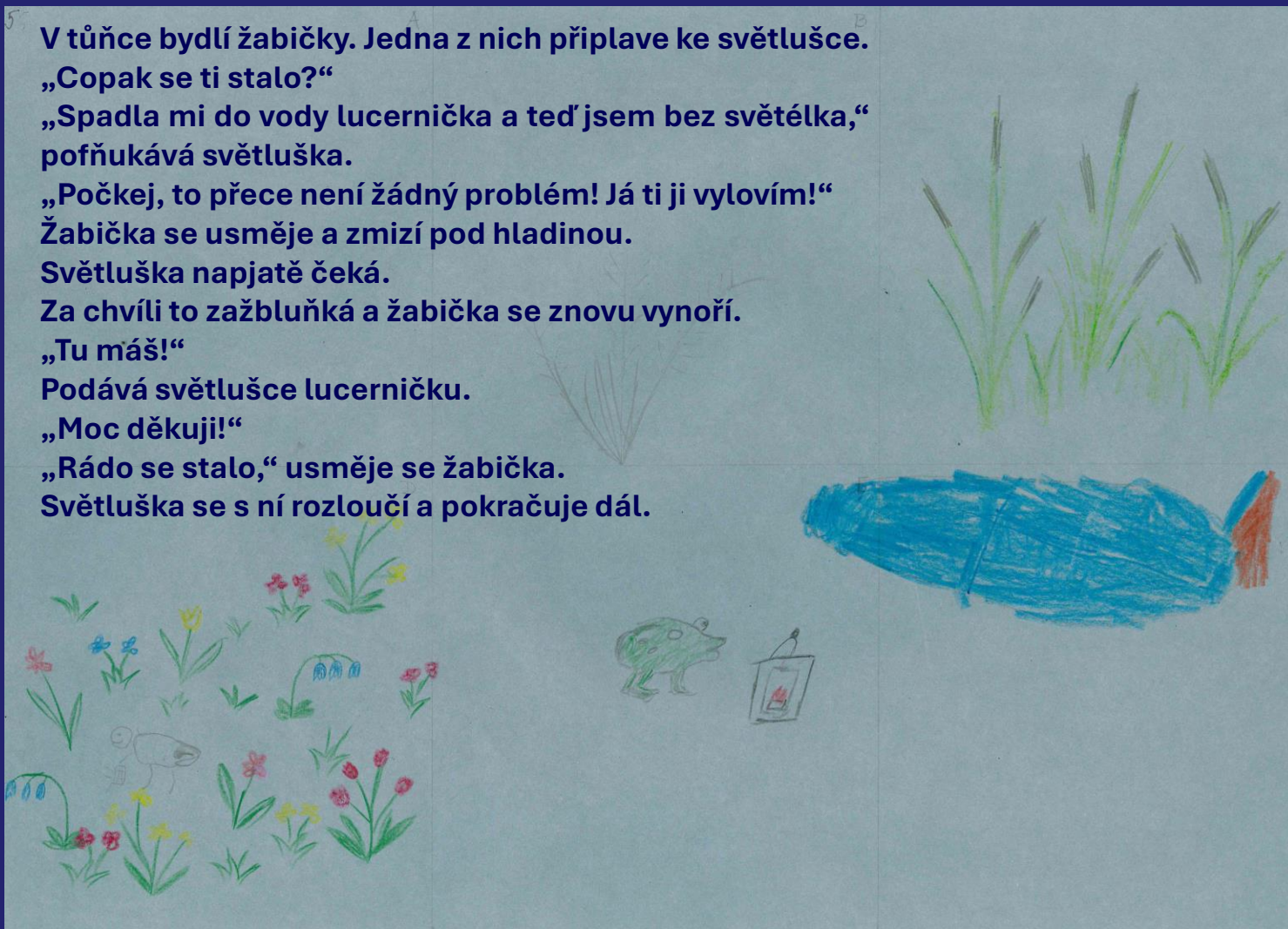
Jak světluška spěchá schovat se před vlkem, vypadne jí z ruky lucernička.

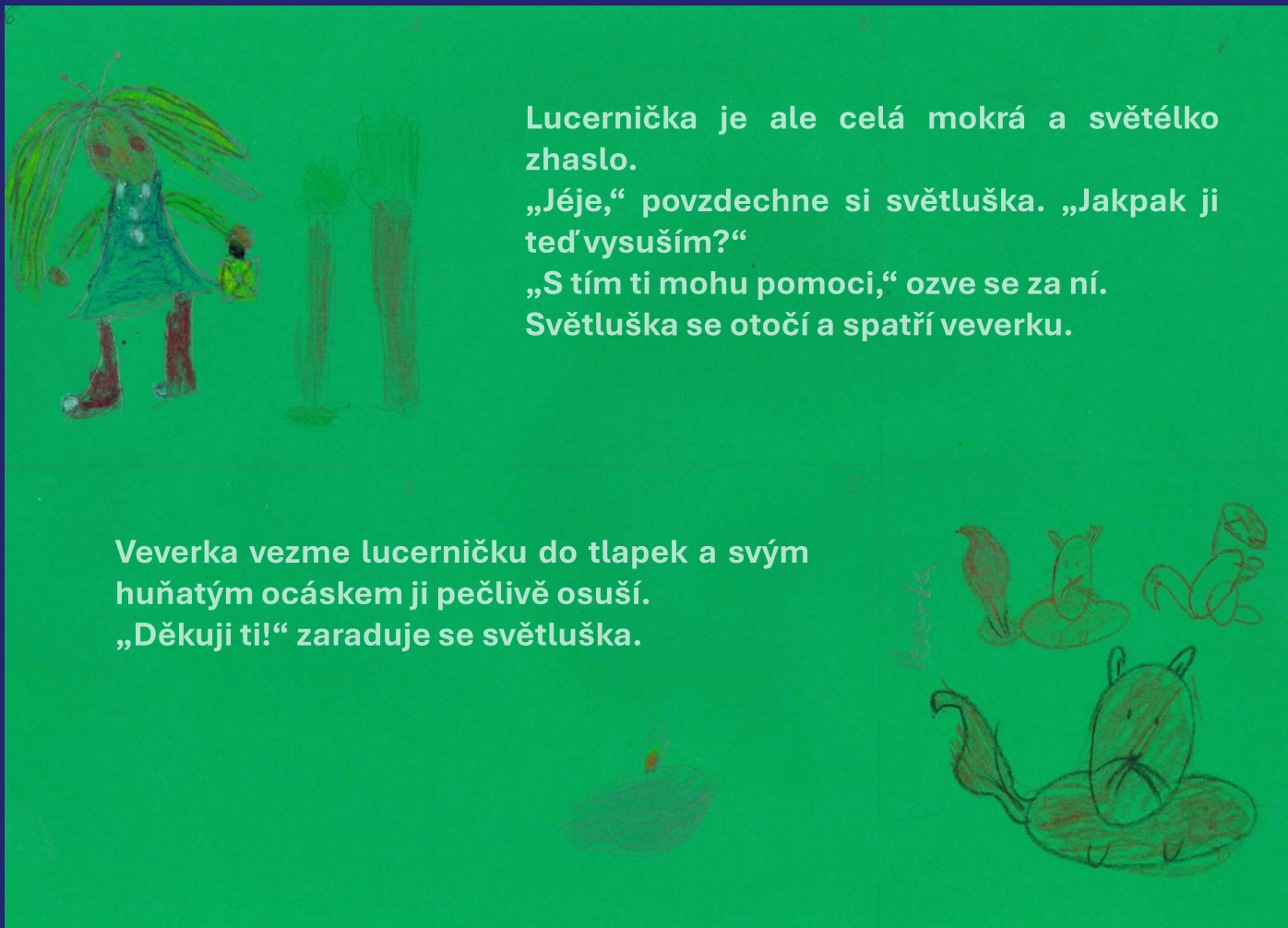
Žbluňk!

A je v tůňce.

Světlušce se sice uleví, že vlk zmizel, ale hned je jí do pláče. Bez svého světélka ji večer nenajde světluščí kamarád. Vždycky ji přece pozná právě podle světélka v lucerničce.

5 V tůňce bydlí žabičky. Jedna z nich připlave ke světlušce.
„Copak se ti stalo?“
„Spadla mi do vody lucernička a teď jsem bez světélka,“
pofňukává světluška.
„Počkej, to přece není žádný problém! Já ti ji vylovím!“
Žabička se usměje a zmizí pod hladinou.
Světluška napjatě čeká.
Za chvíli to zažbluňká a žabička se znovu vynoří.
„Tu máš!“
Podává světlušce lucerničku.
„Moc děkuji!“
„Rádo se stalo,“ usměje se žabička.
Světluška se s ní rozloučí a pokračuje dál.

„Teď už jen potřebuji znovu rozsvítit světélko. Jenže nevím jak.“

Veverka se zamyslí.

„Mohly bychom zajít za moudrou sovou. Ta ví skoro všechno.“

A tak se společně vydají hluboko do lesa.

Na větvi starého dubu sedí sova. Shlíží na ně svýma velikýma očima.

„Dobrý večer, moudrá sovo. Mohla bys nám, prosím, poradit, jak znovu rozsvítit světélko v lucerničce?“

Sova chvíli přemýšlí.

„Najděte dva křemínky a křešte jimi o sebe, dokud nepřeskočí jiskřička.“

„Moc děkujeme, paní sovo!“

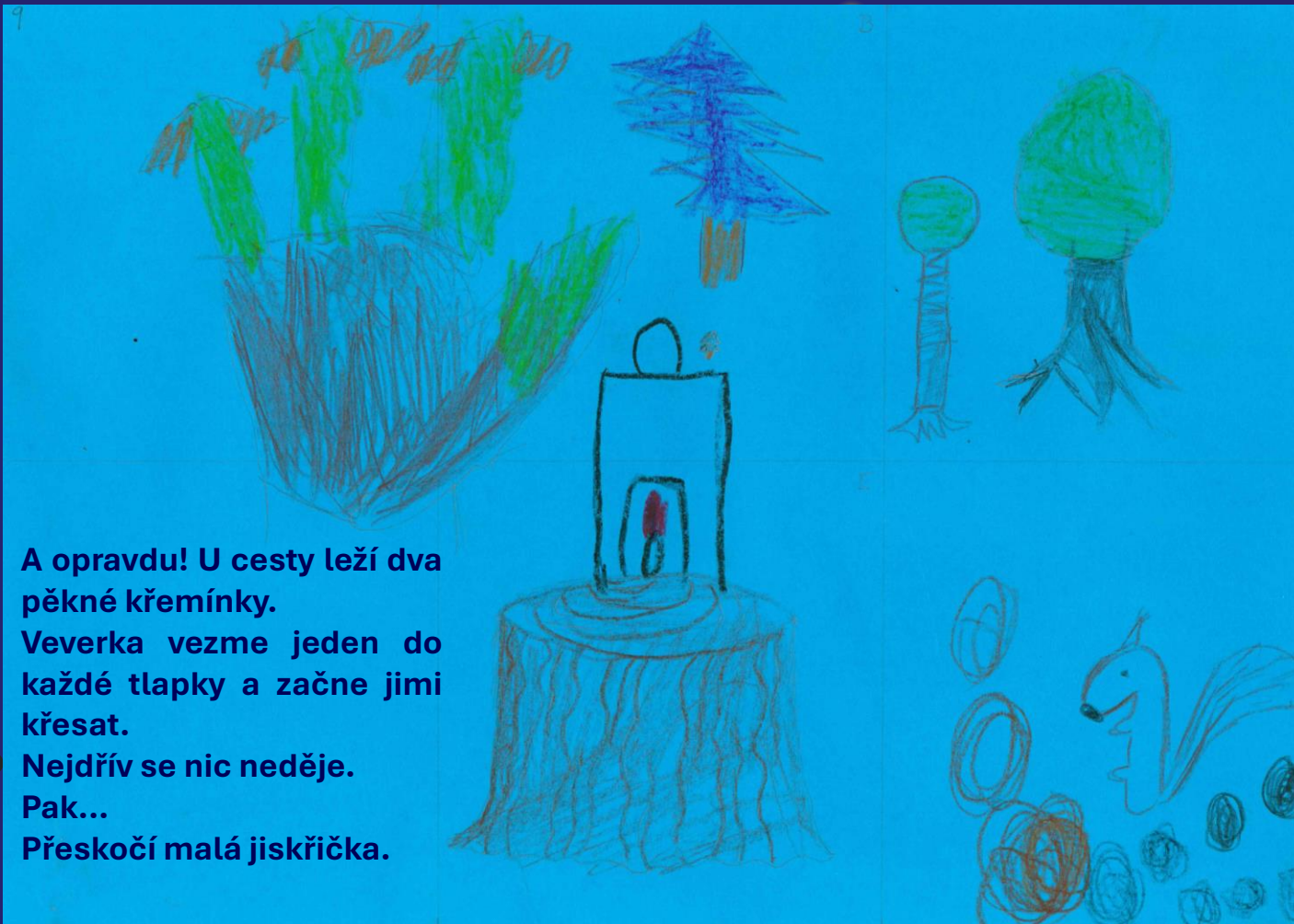

Jenže kde křemínky
najít?
Vtom se přes lesní
cestičku něco plazí.
„Bojím se! To je had!“

Veverka se usměje.
„Neboj. To není
had. To je slepýš. Je
to ještěrka, i když
nemá vidět
nožičky.“

Světluška si slepýše zvědavě prohlíží a nechápavě zakroučí hlavičkou.
„Ahoj, slepýši. Nevíš, kde bychom našly nějaké křemínky?“
„Jistě. Před chvílkou jsem se kolem nich plazil. Jsou támhle za zatačkou.“
„Děkujeme!“
Obě se rozběhnou tím směrem.

A opravdu! U cesty leží dva
pěkné křemínky.

Veverka vezme jeden do
každé tlapky a začne jimi
křesat.

Nejdřív se nic neděje.

Pak...

Přeskočí malá jiskřička.

Světluška si od ní zapálí světélko v lucerničce.

„Hurá!“

Radostí skoro poskočí.

„Moc ti děkuji za pomoc!“

Rozloučí se s veverkou a pospíchá na kraj lesíka, kde se má sejít se svým
světluščím kamarádem.

Už se stmívá, a tak světluška spěchá, co jí
síly stačí.

V korunách stromů poletují chrousti.

Nad hlavou jí tiše prosviští netopýr.

„Uf... už jsem tady.“

Lucernička krásně svítí.

Světluška se rozhlíží.

A najednou...

V dálce zahlédne další světélko.

Přibližuje se.

Je blíž a blíž.

Hurá!

Je to její světluščí kamarád.

Světluška je šťastná, že všechno dobře dopadlo.
Se světluščím kamarádem si sednou na palouček a
dlouho si vyprávějí o tom, co všechno dnes zažila.
Kolem nich už svítí stovky světlušek, stejně jako na
nebi září hvězdy.
Do tichého večera zpívá slavík svou krásnou písničku.
A když dozpívá, všechny světlušky se uloží ke spánku.
A tím končí naše noční bloudění se světluškou.

Dobrou noc!

